

Titel: Kapitel V.

Citation: "Kapitel V.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e17411.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel V.

Påtalen.

Fra det tidligere Forslag adskiller nærværende Kapitel sig navnlig på følgende Punkter:

1) I § 31 (det tidligere førstags § 35) er under Nr. 1 Straffelovens § 242 ikke medtaget blandt Undtagelserne, hvorhos de enkelte Embedsforbrydelser, hvorom der her kan blive Spørgsmål, ere nævnte udtrykkelig; endvidere er Listen under Nr. 2 suppleret med de nyere Love af samme Art samt med en almindelig Klausul for Fremtidens Skyld.

2) I § 32 (det tidligere Forflags § 36) er Nr. 2 ændret derhen, at Opfordring af vedkommende særlige Myndighed kun er gjort til Betingelse for forfølgning, naar det ifølge Lovgivningen er afhængigt af dennes Bestemmelse, om Tiltale stal finde Sted.

3) I § 33 (det tidligere førstags § 3?) er Rigs- og Overanklagerens Myndighed til På egen Hånd at undlade Tiltale udvidet, jfr. nærmere nedenfor.

4) I § 35 er de privat forfulgte Straffesager stillede på anden Måde end efter det tidligere førstags § 39, og endelig er

5) det tidligere Forslags § 42 udeladt som overflødig.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer stal følgende bemærkes:

§ 27.

Den heri udtalte almindelige Regel er en Grundbestanddel af hele Anklageprincippet. Den Undtagelse, der gøres i Slutningen for påtrængende Tilfældes Vedkommende, kan vanskelig undværes; lignende Undtagelser genfindes i fremmede Love (se N. L. § 269, T. L. § 163. O. L. § 89, Code d'instr. or. § 61). Hvor en Dommer har påbegyndt Retshandlinger af egen Drift, stal han uopholdelig derom underrette Påtalemyndigheden eller den dømmende, for hvem Forundersøgelsen foregår.

§ 28.

Meningen med denne Paragraf er ikke, at Påtalemyndigheden til enhver Tid efter eget vilkårligt Forgodtbefindende kan frafalde en forfølgning. De Regler, som bestemme, hvem Myndigheden til at undlade Påtale tilkommer, samt hvilke Betingelserne for saadan Undladen ere (altså Reglerne i § 32 og 33), må også

være bindende, hvor Talen er om Frafald af forfølgning. Meningen med Paragraffen er derimod at fastslå, at der ikke tilkommer den Sigtede nogen Ret til at forlange en mod ham rejst Sag fort igennem, så længe man ikke netop er nået til Begyndelsen af Domsforhandlingen og har det hele Apparat samlet for Offentlighedens Øjne. Udenfor dette Tilfælde må en af Retten udstedt Attest om, at Tiltale er frafaldet, fyldestgøre Sigtedes Interesse i tilstrækkelig Grad. En lignende Regel findes i den norske Lovs § 86 og i den østrigske Lovs §§ 109, 112 og 259 Nr. 2, hvorimod den tyste Straffeprocesslovs § 154 bestemmer: „Die öffentliche Klage kann nach Eröffnung der Untersuchung nicht zurückgenommen werden". Dette siges i de tyste Motiver at stemme

bedst med „en Straffesags Væsen og Straffedømmer-Embedets værdighed." Da det imidlertid i Virkeligheden harmonerer dårlig med Anklageprincippet, og i mangfoldige Tilfælde kun vil fore til en hel Del unyttig Besvær. har nærværende Udkast ikke fulgt den tyste Lov heri. Hvad gensynet til Sigtede angår. synes man at måtte kunne gøre gældende, at lige så lidt som der kan indrømmes en Person Ret til at fordre en kriminel Undersøgelse foretaget for Retten, for at få konstateret, at en mod ham forhåndenværende Mistanke er ugrundet, lige så lidt kan han forlange det Offentliges Virksomhed fortsat, efter at det har givet ham Attest om, at det for sit Vedkommende ikke har Grund til at fortsætte forfølgningen.

Den Frifindelsesdom, der i medfør af nærværende Paragraf afsiges, må kunne påankes af Påtalemyndigheden (det kunde f. Eks. tænkes, at Retten på Grund af Anklagerens Udeblivelse eller af andre Grunde urigtig har antaget, at forfølgningen er frafaldet), og højesteret kan da hjemvise Sagen til ny Behandling: men iøvrigt kan en saadan Dom ikke tilsidesættes undtagen efter Reglerne om Genoptagelse i Kapitel XXX. Som et Tilfælde. hvor der kan være Anledning til at frafalde Forfølgningen, efter at Domsforhandling er begyndt, kan nævnes, at Udsættelse ellers vilde udfordres til Pådømmelse af en Forbrydelse, der efter Omstændighederne ingen eller liden Indflydelse vilde få på Straffen.

Hvis Sigtede dør, bliver der ikke Tale om Frafalde af Sagen eller Frifindelsesdom. Sagen bortfalder her af sig selv.

Om Fortsættelse af en Gang frafalden forfølgning på Foranledning af højere Myndighed, se § 212. Om Genoptagelse

iøvrigt, se § 353. Om Frafalde af Anke, se §319.

Om den i Paragraffens sidste Punktum omhandlede Attestation kan der kun blive Tale, naar forfølgningen frafalder enten under Forundersøgelsen, eller efter at Tiltale er rejst.

§ 30.

Som alt tidligere nævnt, er den Beføjelse til at påtale for Undersøgelsesretten, der efter denne Paragraf er henlagt til Politimesteren, ikke nogen selvstændig Påtaleret. Dels er Overanklageren (jfr. § 201, sammenholdt med § 188) berettiget til. nårsomhelst han finder særlig Grund dertil, at træde i Politimesterens Sted. dels står Politimesteren i denne sin Virksomhed under Overanklagerens Tilsyn og må efterkomme de Ordre, denne måtte finde Anledning til at give ham (jfr. dog de noget særlige Regler for Kjøbenhavn § 188, 2det Stk.). Reglen i Slutningen af Paragraffen om Politimesterens Mangel på Beføjelse til i Overanklagersager (o: alle Sager, der ikke ere Politisager eller henhøre under privat Påtale) på egen Hånd at frafalde Tiltale, er en simpel Konsekvens af den omtalte Afhængighed.

Politifager kunne kun forfølges af Overanklageren efter Reglerne i § 31. sidste Stk.

§ 31.

At Småsager må nøjes med en i Forhold til, hvad der finder Sted ved andre og vigtigere Sager, summarisk Behandling, er en lige så naturlig som almen anerkendt sætning. Ved Bestemmelsen af, hvilke Sager der stal henføres til disse såkaldte „offentlige Politisager", vil der imidlertid være Grund til at lade den hidtil gældende Afgrænsning. der har udviklet sig rent lejlighedsvis i Tidernes Lob, og derfor lider af megen Uensartethed og Vilkaarlighed, blive afløst af en Ordning med simplere og klarere Linier, og Udkastet har da i Lighed med det tidligere Forslag ment, at den almindelige grænse passende kunde drages således, at Underretssager, for hvilke Straffen ikke kan overstige Formuestraf (s: Boder eller Konfiskation), simpelt Fængsel, Tvangsarbejde, Ris eller Fortabelse af en næringøret, erklæres for Politisager, dog at der herfra gøres enkelte Undtagelser i begge Retninger. På den ene Side bor nemlig hverken Embedsforbrydelser, der som sådanne have en ganske særlig Betydning for Staten, eller Duelforbrydelser, hvis ejendommelig milde

Behandling skyldes særlige traditionelle Forestillinger, og ikke hidrører fra, at Duel skulde være at betragte som en blot og bar Ordenskrænkelse. behandles politiretsmæssig. De Bestemmelser i Straffelovens 13de og

19de Kapitel, der ikke hjemle højere Straf end simpelt Fængsel, må derfor udtrykkelig undtages fra Politisagernes Kreds. På den anden Side findes der en række strafbare Handlinger, såvel i som udenfor Straffeloven, som vel ere satte under en Strafferamme, der kan nå op til Fængsel på Vand og Brod, men som dog i deres væsen kun ere Politiforseelser, for hvilke den normale Straf i Reglen ligger lavere. Disse Tilfælde, der for største Del allerede nu behandles som offentlige Politisager, ere gennem Opregningen i Nr. 2 henlagte til de offentlige Politisagers Kreds.

Med Hensyn til Paragraffens sidste Stykke bemærkes:

En Politisag må, hvor den forfølges i Forening med en Overanklagersag, selvfølgelig forfølges af samme Myndighed, som denne sidste. Derhos kan der også udenfor dette Tilfælde tænkes Politisager af saadan Beskaffenhed, at det er rimeligst, at Overanklageren i dem varetager Anklagerens Interesse under Domsforhandlingen, og, forsåvidt Politimesteren og Overanklageren ere enige herom, ses der ingen Grund for Loven til at hindre saadan Ordning.

§ 32.

Bestemmelsen i Nr. 1 om Justitsministeriets Befaling som nødvendig Betingelse for Påtale af Embedsforbrydelser, findes ikke i den gældende Net, men er optaget i Overensstemmelse med det tidligere Forslag (jfr. dettes F 36 Nr. 1). — Bestemmelsen i Nr. 2 er, som det ses, kun en Henviisning til den alt gældende Net, hvorimod det tidligere Forslags § 36 Nr. 2 krævede Opfordring af vedkommende særlige Myndighed, overalt hvor „Handlingen var en Overtrædelse af Love, hvis Efterlevelse det nærmest påhviler en saadan at våge over“. Denne vidtrækkende og temmelig vage Regel er ikke her genoptaget, da den måtte befrygtes at ville forvolde en hel Del Tvivl. Besvær og Forhaling og eventuelt at ville svække Retshåndhævelsens Energi. — Bestemmelsen i Nr. 3. 2det Punktum, findes ikke i den gældende Ret; den søger at afværge en Uretfærdighed og Vilkårlighed, der ellers let kan blive følgen af den Indflydelse, der er tillagt den Privates begæring.

Den Tilbagetagelse af den Privates begæring, der omtales i Paragraffens næstsidste Punktum, må, for at være bindende, fore-

ligge ubetinget og ikke være indskrænket til en enkelt af flere Medskyldige.

§ 33.

I denne Paragraf er der gjort en noget videre Anvendelse af Opportumtetsprincippet end i det ældre Forslags § 37, idet der navnlig er givet Overanklageren Pålæg om i alle de af Paragraffen ikke specielt omhandlede Tilfælde, i hvilke han mener, at Påtale under Hensyn til særlige formildende Omstændigheder kan undlades uden Skade for nogen offentlig Interesse, at forelægge Sagen for Rigsanklageren, hvem der så er givet Beføjelse til at afgøre Spørgsmålet, således at han kun i Tilfælde, der forekomme ham tvivlsomme, stal indstille Sagen til Justitsministeriets afgørelse. Denne Udvidelse er bygget på Erkendelsen af, at man selv i Tilfælde, der bogstavelig taget omfattes af et Straffebud, bør gøre Adgangen til at undgå al urimelig og hensigtsløs Straffen så let og simpel som blot foreneligt med en sikker og konsekvent straffende Retshåndhævelse. Ved denne Udvidelse er Paragraffen i det væsentlige kommet til at svare til N. L. § 85.

Det har endvidere været under Overvejelse indenfor Kommissionen at give Overanklageren Beføjelse til — i Overensstemmed den i Kjøbenhavn for Tiden fulgte Praksis — på egen Hånd at frafalde Tiltale mod Born mellem 10 og 15 År. Naar dette dog ikke er foreslået, er det dels af Hensyn til ønskeligheden af i dette Forhold at sikre Gennemførelsen af en ensartet Praksis hele Landet over, men dels og navnlig fordi saadan Frafalden af Tiltale ofte kun bør finde Sted i Forbindelse med Barnets Anbringelse på en Opdragelsesanstalt, og Justitsministeriet snarere end en Overanklager vil kunne formå vedkommende Kommune til at afholde de dertil medgående Udgifter. Da iøvrigt hele Spørgsmålet om Behandlingen af forbryderske Born for Tiden er Genstand for særlig og samlet Behandling, er dette en yderligere Grund til ikke her at gribe ind med en enkelt Modifikation i den gældende Lovgivning.

Med den ovenangivne Ændring og nogen, nærmest redaktionel, Omskrivning, er det ældre Forslags § 3? bevaret. — Reglerne ere herefter i deres Helhed følgende:

I. Ved Afgørelsen af, om Påtale stal finde Sted eller en begyndt forfølgning fortsættes, har overanklageren (eventuelt Politimesteren, jfr. §§ 194 og ?13) fur det første på Grundlag af det foreliggende Materiale

at skønne over, hvorvidt Undersøgelsen kan ventes at fore til, at en Person findes skyldig til Straf eller ej.

Hvis han herefter skønner, at sådant ikke med nogen Rimelighed kan ventes, er det baade hans Ret og Pligt at undlade Påtale, *) og dette gælder, hvad enten Grunden til, at ingen Straffedom kan ventes afsagt, er den, at det fornødne Bevis ikke kan ventes tilvejebragt, eller at det pågældende Forhold ikke kan ventes at ville blive henført under noget Forbrydelsesbegreb, eller at Vedkommende ikke kan ventes at blive anset for tilregnelig, eller at Straf af andre særlige Grunde (f. Eks. Forældelse) ikke kan ventes idømt. særlig stal som Konsekvens af det anførte fremhæves, at Overanklageren kan og bør undlade Påtale, hvor f. Eks. Eksces i Nødværge vel må antages at foreligge, men hvor Straffrihed utvivlsomt vil følge af Reglen i Straffelovens § 40, 2det Stk.. om den ved Skræk og Bestyrtelse fremkaldte Mangel på Tilregnelighed, eller hvor Nogen vel har afgivet falsk Vidneforklaring i offentlig Straffesag men Straffrihed dog må tilkomme ham efter Straffelovens § 147. fordi Sagen gjaldt ham selv, og Ed ikke er aflagt, eller hvor der vel foreligger ulovlig Omgang med Hitte- gods, men Straf i Henhold til Straffelovens § 247 som følge af Genstandens Ubetydelighed og andre formildende Omstændigheder ikke kan ventes idømt.

Det er en Selvfølge, at det her omhandlede selvstændige skøn tilkommer overanklageren også i de under § 32 Nr. 2 og 3 nævnte Tilfælde, uanset at der foreligger Opfordring fra vedkommende særlige Myndighed eller begæring fra vedkommende Private, og omvendt er fuldstændig udelukket i de under § 32 Nr. 1 faldende Tilfælde, hvor efter Loven Justitsministeriet alene kan beslutte Påtale.

Endvidere er det en ligefrem Konsekvens af det almindelige Forhold mellem under- og overordnet Myndighed (jfr. også §§ 21 og 23 j, at hvor Rigsanklageren eller Justitsministeriet i det enkelte Tilfælde måtte finde Anledning dertil, kunne de give overanklageren bindende Ordre med Hensyn til Påtale eller Ikke-Påtale, således at Overanklageren må underordne sit personlige skøn under saadan Ordre. Tet kan end ikke være udelukket, at Rigsanklageren eller Justitsministeriet forlanger, at der stal rejses Påtale i en Sag, efter at Overanklageren har erklæret, at ingen Påtale skal finde Sted eller

*) Jfr. om en enkelt Undtagelse herfra Bemærkningen til § 33 Nr. 2.

har frafaldet Påtale, uden at den overordnede Myndighed i så Hensende er bunden ved andet end Udkastets § 212.

II. Hvor efter det anførte Overanklageren skønner, at Påtale kan ventes at fore til Straffedom, er han på den anden Side som Regel forpligtet til at påtale. For så vidt kan Legalitetsprincippet siges at herske. Dog gælder herfra forskellige Undtagelser. For det første nævner Paragraffen nemlig en række bestemt afstukne Tilfælde, i hvilke Overanklageren på egen Hånd er berettiget til at undlade eller standse Påtale, selv om Straffedom lunde ventes at blive følgen af Påtale, om saadan iværksattes og gennemfortes. Disse Tilfælde ere de i Paragraffen under Nr. 1—3 nævnte.

Tilfælde af den i Nr. 1 nævnte Art findes i Straffelovens §§ 203, 256 og 257.

Med Hensyn til Nr. 2 (angående Straffelovens F ? eller § 64) må bemærkes, at der deri også for så vidt rummes en Undtagelse fra Princippet i Paragraffens første Stykke, som overanklageren herefter må være pligtig at påtale, selv om ingen Straf kan ventes idømt, naar den pågældende dog kan ventes at blive kendt skyldig i et Forhold, der i Gentagelsestilfælde falder ind under en strængere Straffebestemmelse, altså først og fremmest Tyveri og Hæleri.

Iøvrigt må netop dette Nummer an« tages at blive af en vis Ligtighed under den nye Ordning. Som udviklet i Motiverne til det ældre Forslag S. 33 vil det nemlig under en mundtlig Procedure ikke i samme Grad som under en skriftlig være hensigts« mæssigt at samle alle de af samme Person begåede, måske ganske heterogene Forbrydelser under en og samme Sag. Der indrømmes derfor ikke blot Retten en stor Frihed til at stille Behandlingen ad, hvor Forening faktisk har fundet Sted (§ 62), men det står tillige Overanklageren frit for at begramse Forfølgningen til en eller flere Forbrydelser, medens Resten foreløbig holdes ude. Er nu de således adskilte Forbrydelser i Sammenligning med de først påtalte af en saadan Beskaffenhed, at der i Henhold til Princippet i Straffelovens § 64 ikke kan ventes for dem at ville blive idømt nogen særlig Tillægsstraf af Betydning, selv om de bagefter bleve selvstændig forfulgte, og heller ikke Hensynet til Gentagelsesstraf kommer frem (jfr. ovenfor), kan Overanklageren, naar Straf idømmes for de først påtalte Forbrydelser, i medfør af nærværende § 33 Nr. 2 helt undlade at forfølge de andre.

Tilfælde af den i Nr. 3 ommeldte Art findes i Straffelovens §§ 174. 236 og 263 (om Straffelovens §§ 159, 17§ og 254 se

§ 32 sidste Stykke. Påtale efter § 235 sker som Politisag).

Men ved Siden heraf har Overanklageren som alt omtalt ovenfor S. 30 den Ret og Pligt i hvilket som helst andet Tilfælde (derunder altså bl. a. alle de almindelige Tilfælde af første Gang begået Tyveri. Hæleri eller Bedrageri), i hvilket han under Hensyn til særlige formildende Omstændigheder finder, at Påtale kan undlades uden Skade for nogen offentlig Interesse, at forelægge Sagen for Rigsanklageren, der er beføjet til efter frit embedsmæssigt Skøn at beslutte Undladelse eller Standsning af Påtale og kun. naar Spørgsmålet forekommer ham tvivlsomt, skal gøre Instilling til Justitsministeriet. At Justitsministeriet iøvrigt også i Tilfælde. i hvilke der ikke gøres udtrykkelig Indstilling til det, efter den særlige Anledning, der dertil måtte være. kan træffe en for Rigsanklageren bindende Afgørelse, forstår sig' af sig selv. I Kraft af den heromhandlede Bestemmelse i § 33. næstsidste Stykke, sammenholdt med § 28, 1ste Punktum, må Tiltale bl. a. også kunne bortfalde i de i Straffelovens §§ 203. 2det Stk., 256 og 257 omhandlede Tilfælde, selv om vedkommende Private ikke samtykker deri, naar tilstrækkelig stærke Grunde tale derfor: dog må det herved erindres, at den i § 36 hjemlede subsidiære private forfølgning vil gøre det til en noget betænkelig Sag for Påtalemyndigheden at benytte Beføjelsen efter § 33. næstsidste Stykke, mod den Forurettedes Ønske.

III. Endelig fremhæves det for Tydeligheds Skyld udtrykkelig i Paragraffens sidste Stykke, at Frafaldelse af Tiltale i Henhold til Straffelovens § 36, sidste Punktum (jfr. ovenfor S. 30) eller alene på Grund af. at 10 År ere hengåede. siden Forbrydelsen blev begået (Straffelovens § 70). som hidtil kun kan bestemmes af Justitsministeriet.

Som det vil ses, findes der hverken i § 33 eller andetsteds udtrykkelige Regler om Politimesterens Ret til i Politisager at undlade forfølgning. uanset at Straffedom kan ventes afsagt, hvis forfølgning finder Sted. Imidlertid ligger det i de herhenhørende Overtrædelsers Natur, at der ikke for deres Vedkommende kan være Tale om nogen streng Gennemførelse af Legalitetsprincippet. „De tarvelige Fordringer, der ved disse stilles til den Pågældendes dolus, kræver som sit Korrektiv en temmelig vidtgående diskretioner Myndighed“*). Meningen er

*) Motiverne til den norske Departementskomites Udkast til en Straffeprocesslov (1886). S. 15.

derfor for deres Vedkommende at blive stående ved de hidtil fulgte Regler. særlig fremhæves stal kun, at, da Politimesteren ikke, forsåvidt Politisager angå, står under Overanklageren. vil ikke denne, men kun Amtmand og Justitsminister kunne give ham bindende Ordre med Hensyn til Politisagers forfølgning.

Anke i Politisager er derimod, forsåvidt den overhovedet kan sinde Sted, ved § 337 henlagt til Overanklageren.

§ 34.

Den Påtaleret. der herved tillægges vedkommende offentlige Myndighed, er. som det fremgår af § 366, betinget af, at Politimesteren ikke agter at forfølge Sagen eller frafalder en begyndt forfølgning. Tanken i Paragraffen er. at den offentlige Myndighed, der særlig er sat til at øve en vis bestemt Kontrol, ikke stal være bunden ved Politimesterens Skou over, hvad der indenfor dens særlige Område tiltrænger forfølgning. men bor have Lejlighed til om fornødent at få sit eget fagmæssige skøn frem. Da ved«kommende Myndighed ifølge § 366 under Sagen træder i Politimesterens Sted. må den ligesom han også kunne frafalde den en Gang begyndte forfølgning. Reglen er indskrænket til de Tilfælde, hvor Påtalen vilde tilkomme Politimesteren, og hvor derfor Sagens simple Behandling gør dens Anvendelse let.

§ 35.

For de Betragtninger, der have ledet Kommissionen til vedblivende at undergive private Straffesager Behandling efter Civilprocessens Regler, er ovenfor S. 2—3 gjort Rede. Der er dog på to Punkter gjort en Afvigelse fra det hidtil gældende. Dels er der givet Adgang til, hvor en og samme Handling i sig rummer baade en til privat forfølgning henvist og en almindelig Forbrydelse (en og samme Handling rummer f. Eks. baade en Selvtægtshandling og et Legemsangreb efter Straffelovens § 203), at få førstnævnte Forseelse

forfulgt i Forbindelse med sidstnævnte. Denne Ordning vil normalt være den nemmeste for alle Parter. Dels er der givet det Offentlige en i den nugældende Ret oftere savnet Adgang til at gøre en Handling, der i Almindelighed er henvist til privat forfølgning. til Genstand for offentlig forfølgning. Betingelsen er. at Overanklageren finder, at en offentlig Interesse (f. Eks. Hensynet til en Domstols værdighed og Autoritet, naar et af dens Medlemmer er Genstand for Sigtelser eller Hån), kræver offentlig forfølgning. afgørelsen af,

hvad den offentlige Interesse i så Henseende kræver, må fuldt ud være Anklagemagtens i den første stand, at Retten ikke, hvor den inder den Pågældende skyldig, kan afvise eller frifinde, fordi efter dens Opfattelse ingen offentlig Interesse krævede offentlig forfølgning. Da det dog ikke er Meningen, at Overanklagerens Indgriben i Henhold til denne Paragrafs 3die Stykke skal sætte den forurettede Private helt udenfor Sagen, er der i "Ide Stykke givet Regler om den Privates Adgang til at slutte sig til det Offentliges Forfølgning, samt til at fore Forfølgningen videre på egen Hånd, hvis det Offentlige mod hans Ønske skulde frafalde den.

§ 36,

Om den her i al Almindelighed hjemlede subsidiære private Påtaleret gælde de samme Bemærkninger, som ere gjorte ved det tidligere Forslags tilsvarende Paragraf (§ 40). Reglen er optaget efter Forbilleder i flere fremmede Landes Lovgivninger (Skotland, flere sveitsiske Kantoner, Ostrig og tildels Frankrig, jfr. nu endvidere N. L. § 94, hvorimod subsidiær privat forfølgning ikke er optaget i den tyste Straffeprocesslov; i England er privat forfølgning af Straffesager som bekendt den almindelige Form for Forfølgning), og tilsigter, hvad enten Adgangen nu' faktisk vil blive anvendt i større eller mindre Omfang, at give en yderligere Garanti for, at ingen Forsømmelse, Neddysen eller Slikken under Stolen fra den offentlige Anklagemyndigheds Side stal kunne gå for sig, uden at der er Middel derimod. Da på den anden Side Adgangen til privat forfølgning meget let kan misbruges til Chikane, Pengeafpresning etc., er det af Vigtighed at holde den indenfor visse Grænser. Den er derfor efter Udkastet kun tilladt den Forurettede selv, og den er uanvendelig, hvor Anklagemyndighedens Vægring ved at forfølge er bygget på den Beføjelse. der tilkommer den ifølge § 33 Nr. 1—3 og sammes Slutningspunktum, hvorimod den kan anvendes, hvor det Offentlige undlader forfølgning, enten fordi det finder, at der ikke er tilstrækkeligt Bevis, eller at Handlingen rettelig set ikke er strafbar, eller der foreligger den i § 33, næstsidste Stykke, omhandlede Situation. De nærmere Regler om dm subsidiære private Påtale findes i Kapitel XXXI.

Som et Tilfælde. hvorpå Reglen i Paragraffens 2det Stk. vil finde Anvendelse, kan nævnes Lov om Jagten af 8. Maj 1894 § 25.

§ 37.

Herved er ingen særlig Bemærkning at gøre ud over, hvad der ved 8 3§ er bemærket med Hensyn til den undtagelsesvis anvendelige offentlige Påtale af løvrigt Privat forfulgte Forbrydelser.